

5 דקות תורה

לפני השינה להורים וילדים

חוברת היכרות

5 סיפורים מתוך

החוברת החודשית המלאה

קוראים יקרים

סיפור.. המחשבות מתחילות לרוץ במוחו של האבא: "וואי, מה אני אספר לו עכשיו? כבר סיפרתי לו כל מה שאני יודע..." ואז האבא אומר: "תשים את הראש על הכרית.. אני תכף מגיע..." ובלב הוא נושא תפילה חרישית שהילד יירדם.. מה שבדרך כלל לא קורה.. ואז האבא נאלץ להגיע והוא מתחיל: "פעם אחת היה..." ואז.. האבא מפהק פיהוק גדול.. "מלך גדול..." ו.. תוך רגע האבא נרדם.. כן, בשעה טובה הילד הרדים את האבא.. עד מתי? עד שהאמא צועקת מהסלון: "אבא.. הכל בסדר?.." והילד עונה במקומו: "אמא, אבא נרדם.. בואי תעירי אותו.." והימים חולפים והילד גודל ומה יהיה עם כל הערכים הנצחיים שצריך להעניק לו??

ובכן, כדי לגאול את ההורים והילדים גם יחד הוצאנו לאור בסיעתא דשמיא את החוברת החדשה:

כל אבא וכל אמא יודעים שהשמחה הכי גדולה היא כשיש נחת מהילדים.. והנה, כמובן שכדי לרנות נחת מהילדים אנו צריכים לחנך אותם ולהקנות להם ערכים תורניים.. אבל השאלה הגדולה היא: מתי כבר יוצא לנו להיפגש איתם? כמה זמן משותף יש לנו יחד עם הילדים? ברוב הפעמים כל התקשורת שלנו איתם היא: "תשב לאכול.." "תעשה שיעורים" ועוד כל מיני משפטים קצרים אחרים, ומתי נקנה להם ערכים?..

מומחים אומרים שהזמן הטוב ביותר להעביר לילד מסרים הוא לפני השינה.. אז הילד רגוע והוא צריך את תשומת הלב מאבא ואמא, את היחס והמילה הטובה.. אבל דווקא אז יש לחץ גדול וההורים כבר תשושים מכל היום, ואז, פעמים רבות זה מתנהל כך:

"חמוד, לך לישון כבר מאוחר.." הילד הולך למטה ואז הוא צועק: "אבא, בא תספר לי

"5 דקות תורה לפני השינה להורים וילדים"

ייחודיות החוברת: א. היא לא כתובה בצורת סיפור רגיל, אלא בצורת שיחה עם הילד, כך שההורה שואל מדי פעם את הילד שאלה על הענין והילד עונה - דבר שמחבר בין ההורים לילדים וכן גורם להפנמה של הדברים. **ב.** הסיפור שזור בהרבה מאוד נקודות חינוכיות, ממש בכל פינה ועניין, המועברות בלשון ילדותית ובהומור מתוק. **ג.** תוך כדי הסיפור יש הנחיות להורים מתי לעצור ולתת לילד לענות, מתי לעשות קול עבה ומתי להמתין שהילד יפסיק לצחוק.. וכל זה, על מנת להקל על ההורים את המלאכה ולעניין יותר את הילד.

בקיצור, זה לא ספר קריאה רגיל, אלא כשמו כן הוא: "5 דקות של נחת להורים וילדים".

החוברת שבידכם היא חוברת היכרות שיש בה 5 סיפורים בלבד, אתם מוזמנים לנסות אותה בחמשת הלילות הקרובים וליהנות מהחווייה המיוחדת. אם אהבתם את החוברת חשוב שתדעו כמה דברים על החוברת השלימה:

א. הכריכה חצי קשה (למיניציה).

ב. יש בה שלושים סיפורים המסודרים לפי תאריכי החודש, לכל ערב - סיפור.

ג. היא נשלחת לביתם של המנויים שבוע לפני ראש חודש.

ד. מחיר מנוי הוא: ₪ 25 לחודש כולל משלוח.

ה. ניתן לרכוש גם חוברת אחת לניסיון בעלות 30 ₪.

להזמנות צלצלו: 050-4141040

אנו מאחלים לכם הצלחה והרבה נחת מכל המשפחה

הנחיות להורים

א. קודם כל - תרגעו! גם אם אתם ממהרים תכניסו לראש שב-5 דקות הקרובות אתם רק עם הילדים! אחרת, הילד ירגיש את הלחץ שלכם ולא יתנה. (וגם אם זה יהיה 8 דקות לא קרה כלום..)

ב. לעולם אל תספרו לילד ספור עם פלאפון דולק. כי כל הפסקה משדרת לילד - "רגע, מישהו (שהרבה פעמים איני יודע אפילו מי הוא..) יותר חשוב ממך עכשיו.. וזה פוגע! מגיע לילד שלכם כמה דקות רק בשבילו.

ג. יש להבין שהרגעים האלו עם הילד שווים לו יותר מכל מה שיקרה לו כל היום. עצם הישיבה לידו, תשומת הלב שמקדשת רק לו - זה כל עולמו. ואם יש גם ספור - בכלל..

ד. קצב הקריאה חייב להיות אטי, גם בגלל שהילד צריך להבין את עצם הספור, וגם בגלל שכל דבר אצלו הופך לציור ודמיון ולצייר ציור לוקח זמן. אז, תקראו לאט.

ה. תרשו לעצמכם להיות ילדים לכמה דקות. אם צריך לעשות קולות עבים או דקים כדי להמחיש את הספור - תעשו את זה. זכרו: אתם מדברים עם ילדים.

ו. אם יש קטע מצחיק - תצחקו גם אתם. זכרו: בלילה, הילד מפתח את הרגעים האחרונים שהיו לו לפני שנרדם, וזה יהיה ממש טוב להגדיל תמונה שלכם כשאתם צוחקים..

ז. הספור לא אמור להרדים את הילד. ולכן, אל תבואו בטענות: "ספרתי לך ספור למה אתה לא נרדם?!" אין קשר! מטרת הספור היא החבר בין ההורים לילדים, בגינת הבטחון העצמי של הילד, הקניית ערכים רוחניים חיצוניים תורניים. ואין זמן יותר טוב לזה מאשר לפני השינה.

ח. איפֿה שײַט סימן כָּזֶה: (יִלְדִים -) תַּעֲצֹרוּ לָרַגַע וְתִתְּנוּ לַיִלְדִים לַעֲנוּת. אֶפִּילוֹ שֶׁהַשָּׂאֵלָה פְּשׁוּטָה, אָבֵל כִּשְׁהַיֵּלֶד עוֹנָה הוּא מְקַבֵּל הַרְגָּשָׁה טוֹבָה שֶׁהוּא יוֹדֵעַ, וְשֶׁהוּא מְקַשֵּׁיב..

ט. אַל תִּקְרְאוּ יוֹתֵר מִסְפּוֹר אֶחָד בְּעָרֵב. רְאוּ הִזְהָרְתֶּם! וְשׁוֹב הִזְהָרְתֶּם! וְשׁוּם תִּרְוֹץ לֹא מִתְקַבֵּל! מִכֶּמֶה סְבוּת: **א.** הַמָּסָר שֶׁהַיֵּלֶד הוֹלֵךְ לִישׁוֹן אִתּוֹ הוּא אֶחָד וְבָרָר. וְאֵלּוּ בְּכֶמֶה סִפּוּרִים זֶה בְּבַחֲיִנָּה: "תַּפְסֶטָה מְרֵבָה - לֹא תַפְסֶטוּ!" **ב.** גַּם אִם נִשְׁאָרִים סִפּוּרִים - תִּמְיֵד נָתַן לְנִצֵּל זֹאת בְּהַזְדַּמְנוּיוֹת אַחֲרוֹת כְּמוֹ שֶׁלַּחַן הַשַּׁבָּת, טִיֵּל מִשְׁפָּחָתִי אוֹ סֵתֶם בְּאַמְצֵעַ הַיּוֹם.

י. אִם הַיֵּלֶד אֹמֵר פְּתָאוֹם: "אֲנִי מְכִיר אֶת הַסְפּוֹר הַזֶּה.." אַל תִּתְּרַגֵּשׁ! דַּעוּ שָׂאִין בְּעֵינָה לַיֵּלֶד לְשִׁמוּעַ סִפּוֹר גַּם אֶלֶף פְּעַם - הוּא פְּשׁוּט רַק רוֹצֶה תְּשׁוּמַת לֵב, לָכֵן, תִּתְּנוּ לוֹ אוֹתָהּ! תִּגִּידוּ לוֹ: "נִפְלֵא! אֲתָה יֵלֵד חֻכָּם. וְלָכֵן אֲתָה מְכִיר גַּם אֶת הַכָּלִל: "חֻכָּם - שׁוֹמֵעַ פְּעַמִּים!" כִּי תִמְיֵד לּוֹמְדִים דְּבָרִים חֲדָשִׁים.

יא. יֵשׁ לְהַחֲבִיא אֶת הַחוּבָרֶת מֵהַיֵּלֶד שְׁבִשׁוּם אֶפֶן לֹא יִקְרָא אֶת שְׁאֵר הַסִּפּוּרִים לְבַד. וְאַפִּילוֹ כִּשְׁיִגְמַר הַחֲדָשׁ מִמֶּלֶךְ לְהַחֲבִיא אֶת הַחוּבָרוֹת, וְכֵן תִּמְיֵד הַיִּלְדִים יִמְצְאוּ בָּהֶם עֵינָן. וְתוֹכְלוּ מִדֵּי פְעַם לַחֲזֹר עַל הַסִּפּוּרִים.

בְּהַצְלָחָה!

שָׁלוֹם יְלָדִים,

הַיּוֹם נִסְפָּר לָכֶם סְפוּר מְאֹד מְאֹד מִיָּחָד וְגַם קִצֵּת מִצְחִיק. אַתֶּם מוֹכְנִים? שִׁימוּ אֶת הָרֹאשׁ יָפָה עַל הַכְּרִית, תִּנְשְׁמוּ עֲמוּק וְתִקְשִׁיבוּ.

לִפְנֵי כְּמֵאתִים שָׁנָה חַי צָדִיק גָּדוֹל בְּשֵׁם רַבִּי יוֹנָתָן אִיבְשִׁיץ. כֵּן, זֶה קִצֵּת קֶשֶׁה לּוֹמַר אֶת הַשֵּׁם שְׁלוֹ, אָבֵל אַתֶּם צְרִיכִים לְדַעַת שֶׁהוּא הָיָה רַב גָּדוֹל מְאֹד וְגַם חָכָם גָּדוֹל מְאֹד. לֹא רַק כִּשְׁהוּא הָיָה מְבֹגֵר, אֲלָא גַם כִּשְׁהוּא הָיָה עֲדִין יֶלֶד בְּגִיל שְׁלָכֶם – הוּא כָּבֵד יָדַע לְנַהֵג בְּחֻכְמָה. וְמָה הַחֻכְמָה שֶׁהִיָּתָה לוֹ? הוּא יָדַע אֵיךְ לִפְתֹּר כָּל מִינֵי בְּעִיּוֹת בְּצוּרָה חֻכְמָה.

לִפְעָמִים, יֵשׁ כְּאַלֶּה שְׂרוּצִים לִפְתֹּר בְּעִיּוֹת עִם כֹּחַ, לְדַגְמָא: אִם מִישְׁהוּ מְרַבִּיץ לָהֶם הֵם מְיָד מַחְזִירִים לוֹ וּמְכִים אוֹתוֹ וְהֵם חוֹשְׁבִים שֶׁהוּא יִרְגַע. אָבֵל, הֵם לֹא צוֹדִקִּים, כִּי כִשְׁמִשְׁתַּמְשִׁים בְּכֹחַ זֶה לֹא עוֹזֵר, אֲלָא זֶה רַק נִהְיָה יוֹתֵר גְּרוּעַ. כִּי כִשְׁאַחַד נוֹתֵן מִכָּה – הַשְׁנִי מַחְזִיר לוֹ, וְכִי הַמְרִיבָה גוֹדֶלֶת עוֹד וְעוֹד וְכָלֶם סוֹבְלִים.. וּבְהִרְבֵּה מְקָרִים גַּם גּוֹרְמִים צָעַר וְנֹזֵק לַהוֹרִים אוֹ לְשִׁכְנִים.. וּבְקִצּוֹר, זֶה מִמֶּשׁ לֹא נָעִים. אִזּוֹ מָה עוֹשִׂים? בּוֹאוּ תִשְׁמָעוּ עַל פִּתְרוֹן שֶׁהָיָה לְרַבִּי יוֹנָתָן, אוֹ יוֹתֵר מְדִיק לְ"יוֹנָתָן" (כִּי הוּא הָיָה עֲדִין יֶלֶד..).

יוֹנָתָן הָיָה גֵר בַּחוּץ לָאָרֶץ, מִי הָיָה שׁוֹלֵט שָׁם? (יְלָדִים –) הַגּוֹיִים, נִכּוֹן מְאֹד. שָׁם לֹא הָיָה שְׁלִטוֹן שֶׁל יְהוּדִים כְּמוֹ כָּאֵן בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲלָא הַגּוֹיִים הָיוּ חַיִּים שָׁם וְאַנְחָנוּ רַק הָיִינוּ אוֹרְחִים שְׁלֵהֶם. וְלָכֵן, הִרְבֵּה פְּעָמִים הַיְלָדִים שֶׁל הַגּוֹיִים הָיוּ מַעֲזִיזִים לִפְגַע בְּיְלָדִים שֶׁל הַיְהוּדִים.

וְהִנֵּה, פַּעַם אַחַת יוֹנָתָן הִלָּךְ בְּרָחוֹב וּמוֹלוּ עֶבֶר בַּחוּר גּוִי, הוּא הִתְקַרֵּב לְיוֹנָתָן, וְכִי סָתָם, בְּלִי אִיזוֹ סִבָּה מִיָּחָד נָתַן לוֹ סְטִירָה כּוֹאֶבֶת..

יוֹנָתָן, לֹא כָּעַס וְלֹא הִשְׁתּוֹלֵל וְאַפִּילוּ לֹא בָכָה.. מָה הוּא עֹשֶׂה? הוּא הִכְנִיס אֶת יָדוֹ לִכְפִּיס, וְהוֹצִיא מִטְּבַע שֶׁל כֶּסֶף שְׁאֵבָא שְׁלוֹ נָתַן לוֹ כְּדִי לְקַנּוֹת מִמֶּתֶק, וְהוֹשִׁיט אוֹתוֹ לְעֶבֶר הַבַּחוּר הַגּוִי, "מָה זֶה?" שָׁאֵל הַבַּחוּר, וְיוֹנָתָן עָנָה: "זֶה מִטְּבַע שֶׁל כֶּסֶף – קַח אוֹתוֹ, זֶה בְּשִׁבְלֶךְ.." הַבַּחוּר לֹא הִבִּין מָה קָרָה וְשָׁאֵל: "מָה? אֲנִי נִתְתִּי לָךְ סְטִירָה וְאַתָּה עוֹד נוֹתֵן לִי כֶּסֶף? אֲנִי לֹא מִבִּין.." וְאַזּוֹ יוֹנָתָן אָמַר: "כֵּן, אֲנִי יֶלֶד יְהוּדִי, וְהַיּוֹם יֵשׁ לַיְהוּדִים חֵג מִיָּחָד. בַּחֵג הַזֶּה יֵשׁ 'מְנַהֵג' שְׁאֵם גּוִי נוֹתֵן מִכָּה לַיְהוּדִי, אִזּוֹ הַיְהוּדִי חַיֵּב לָתֵת לוֹ מִיָּד אֶת כָּל הַכֶּסֶף שֶׁיֵּשׁ לוֹ בְּכִיסוֹ! יְלָדִים, אַתֶּם שְׁמַעְתֶּם עַל חֵג כְּזֶה? (יְלָדִים –) לֹא, גַּם אֲנִי לֹא.. אָבֵל בּוֹאוּ נִשְׁמָע מָה מִתְכַּנֵּן יוֹנָתָן..

הבחור הגוי חיך חיוך גדול ואמר: "איזה חגים טובים יש לכם! גם נתתי סטיירה וגם קבלתי כסף.. איזה כף..". הבחור התרחק מיונתן וחשב לעצמו: "אם זה כך, חבל שאתן מכות לילדים קטנים. כי מה בסך הכל יש להם בפיס? אולי חמשה שקלים.. הכי טוב, שאתן מכות לאיזה עשיר גדול של היהודים שבכיסו יש בודאי ארנק מלא כסף וזהב, ובגלל המנהג שלהם הוא יצטרך לתת לי את הכל..". מיד הלך אותו בחור לשוק, שם היו סוחרים גדולים ועשירים. והנה הוא רואה יהודי עשיר יושב בכרכרה המפארת שלו שקשורה לסוסים חזקים ויפים. הוא חשב לעצמו: "בטח יש לו הרבה כסף..". מיד נגש הבחור הנה לעשיר ונתן לו סטיירה מצלצלת כמו פעמון גדול, פניו של העשיר נהיו סגולות כמו חציל, והוא צעק בקול: "משטרה! משטרה!" ובאמת, המשטרה הגיעה ושמה לבחור אזיקים בידים. "רגע, רגע.. צעק הבחור, "הוא צריך להביא לי את הארנק של הכסף שלו!" השוטרים התגלגלו מצחוק: "חה, חה, חה, גם להרביץ וגם לקבל כסף?" והבחור ענה: "כן! יש ליהודים חג היום שכל גוי שמרביץ להם הם צריכים לתת לו את הכסף שיש להם בפיס..". ועכשו, גם העשיר היהודי אפילו שפניו היו סגולות כמו מה? (ילדים –) כמו חציל.. נכון מאוד, גם הוא עם כל הכאבים התפקע מצחוק, "חה, חה, חה.. מי ספר לך את הדבר המצחיק הזה? אין בכלל חג כזה..". והבחור התחיל לצעק: "הילד הקטן הזה שם, הוא אמר לי את זה..". השוטרים קראו ליונתן ושאלו אותו: "מדוע ספרת דבר כזה?" ויונתן ענה בחיוך: "בגלל שהוא נתן לי סטיירה, ואני לא ילד שמרביץ. אז, חשבתי איך אני אעניש אותו? ועלה לי הרעיון הזה. המצאתי לו שיש חג כזה, ועכשו שהוא הרביץ לעשיר הוא יקבל את הענש..". השוטרים התפעלו מאוד ואמרו: "כל הכבוד, אתה ילד חכם! במקום להשתמש בכח השתמשת בחכמה..".

ילדים, אנחנו צריכים ללמוד מיונתן שאחר כך גדל ונהיה לצדיק עצום, וקראו לו רבי יונתן איבשיץ, שגם אם משהו פוגע בנו או רב אתנו, לא נחזיר לו בכח. אלא נחשב מעט מה כדאי לעשות..

ואל תשכחו ילדים, שאצל יונתן זה היה בחור גוי ולכן הוא עשה כך, ואלו אתם בדרך כלל נמצאים עם ילדים אחרים שהם גם יהודים כמוכם, ורק יצר הרע התגבר עליהם. ולכן, העצה הכי טובה זה לסלוח אחד לשני, ולהיות חברים. ותזכרו תמיד: כשה' רואה שיהודי מותר ליהודי אחר, הוא מרחם על אותו יהודי ונותן לו חיים טובים. כמו שכתוב: "כל המרחם על הבריות – מרחמים עליו מן השמים..".

טוב חמודים, שיהיה לכם לילה טוב, אבל לפני שאתם נרדמים נדפדף לסוף החוברת ונגיד ביחד "שמע ישראל".

שְׁלוֹם יְלָדִים,

מָה שְׁלוֹמְכֶם? (יְלָדִים -) אִיךְ אַתֶּם מְרַגִּישִׁים? (יְלָדִים -) תְּגִידוּ, הָאֵם פֶּעַם הַתּוֹכַחְתֶּם עִם מִישֶׁהוּ? (...) וּמִי בְּסוֹף הָיָה צוֹדֵק? (יְלָדִים -) אַתֶּם יוֹדְעִים, מָה צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת שְׁנֵי אָנָשִׁים שֵׁשׁ בֵּינֵיהֶם וּבִיחָ? (יְלָדִים -) וּשְׂאֵלָה אַחֲרוֹנָה: הָאֵם יָכוֹל לִהְיוֹת שְׁשֵׁנִי אָנָשִׁים יְתוֹכַחוּ וּבְכָל זֹאת שְׁנֵיהֶם יִהְיוּ צוֹדֵקִים? (לַעֲזֹר לָהֶם לַחֲשׁוֹב..) טוֹב, אִם תִּקְשִׁיבוּ לְסִפּוֹר הַיָּפֶה שֶׁהִכְנֵנוּ לָכֶם, תוּכְלוּ לַדַּעַת אֶת כָּל הַתְּשׁוּבוֹת. שִׁכְבוּ יָפֶה וְנִתְחִיל.. שֵׁשׁ...

לִפְנֵי הֶרְבֵּה שָׁנִים, בְּמִדִּינָה רְחוֹקָה, גֵּר אִישׁ עָנִי שֶׁכִּמְעַט לֹא הָיָה לוֹ כְּלוּם בְּבֵית, אָבֵל תָּמִיד הוּא הָיָה שְׂמֵחַ, לָמָּה? כִּי הוּא אָף פֶּעַם לֹא חָשַׁב עַל מָה שְׁאֵין לוֹ, אֲלֹא רַק עַל מָה שֵׁשׁ לוֹ. לְדַגְמָא, אִם הָיְתָה לוֹ חֲתִיכַת לֶחֶם בְּלִי גְבִינָה וּבְלִי חֲבִיתָה, הוּא לֹא הָיָה אוֹמֵר "אֵין חֲבִיתָה" אוֹ "אֵין גְּבִינָה" אֲלֹא הָיָה אוֹמֵר: "אֵיזָה יִפִּי יֵשׁ לִי לֶחֶם!" וְכָךְ הוּא תָּמִיד הִסְתַּכֵּל עַל מָה שֵׁשׁ לוֹ. הָיָה לוֹ גַּם דָּבָר אֶחָד שֶׁהוּא הָיָה נוֹתֵן לוֹ הַמּוֹן שְׂמֵחָה. אַתֶּם יוֹדְעִים מָה? הָיְתָה לוֹ בֵּית אַחַת, טוֹבָה וּמְכַשֶּׁרֶת, וְהוּא הָיָה שְׂמֵחַ בָּהּ מְאֹד. פֶּעַם אַחַת, הִבֵּת שְׁלוֹ נִהְיְתָה חוֹלָה וְהָרופָאִים לֹא מָצְאוּ לָהּ תְּרוּפָה. הוּא הִמְשִׁיךְ לַחֲפֹשׁ לָהּ תְּרוּפָה עַד שֶׁהִגִּיעַ לְרופָא אֶחָד מִמֶּחָה גְּדוֹל שֶׁאָמַר לוֹ: "יֵשׁ דָּבָר אֶחָד שִׁיכּוֹל לְרַפְּאוֹת אֶת הַבֵּית שְׁלִי!" הוּא קִפֵּץ מִשְׂמֵחָה וְשָׂאֵל: "מָה?" וְהָרופָא אָמַר: "צְרִיךְ לְקַלֵּף תְּפוחִי, וּלְבַשֵּׁל אוֹתוֹ בְּסִיר עִם מִים. אֶת הַמִּים תִּתֵּן לָהּ לִשְׁתוֹת וְהִיא תִּבְרִיא". הָעָנִי שְׂמֵחַ, אָבֵל הָיְתָה לוֹ בַּעֲיָה.. הוּא אָמַר לְרופָא: "עֲכָשׁוּ זֶה לֹא הָעֹנָה שֶׁל הַתְּפּוּחִים, מֵאִיפֹה יִהְיֶה לִי תְּפּוּחִי?" הָרופָא אָמַר: "יֵשׁ לִי רַעְיוֹן בְּשִׁבְלֶךְ.. לְמַלְךְ יֵשׁ בְּסִתֵּן (גֵּן עֲצִים יָפֶה) אוֹלֵי שֵׁם תִּמְצָא תְּפּוּחִי.. אָבֵל כְּמוֹכֵן צְרִיךְ לְבַקֵּשׁ רְשׁוֹת מִהַמֶּלֶךְ, כִּי יֵשׁ שׁוֹמֵר בְּכִנְיָסָה לְבִסְתֵּן שֶׁלֹא נוֹתֵן לְהִכְנֹס... רַק לְמִי שֵׁשׁ רְשׁוֹת הָעָנִי קִפֵּץ מִשְׂמֵחָה וְרָץ לְכוּן הָאֶרְמוֹן..

יְלָדִים יְקָרִים, בְּאוֹתָהּ עִיר גֵּר עָנִי נוֹסֵף, שָׁגַם לוֹ הָיְתָה בֵּית יַחֲידָה. בְּדִיוֹק בְּאוֹתוֹ זְמַן גַּם הִבֵּת שְׁלוֹ נִהְיְתָה חוֹלָה. הוּא הֵלַךְ לְכָל הָרופָאִים וְהִתְחַנֵּן אֲלֵיהֶם: "בְּבִקְשָׁה, תִּמְצָאוּ תְּרוּפָה לְבֵית שְׁלִי, הִיא הִבֵּת הַיַּחֲדָה שֵׁשׁ לִי..". אָבֵל הָרופָאִים לֹא הִצְלִיחוּ לְמָצוֹא תְּרוּפָה. עַד שֶׁהוּא הִגִּיעַ גַּם לְרופָא הַמִּמְחָה, הוּא בִּדֵּק אוֹתָהּ וְאָמַר לוֹ: "מְצָאתִי תְּרוּפָה. אַתָּה צְרִיךְ לְקַחַת (לְהַדְגִּישׁ אֶת הַמִּילָה: קְלִיפָה) קְלִיפָה שֶׁל תְּפּוּחַ וְלִתֵּת לְבֵית שְׁלִי לְאֲכּוֹל אוֹתָהּ, וְכָךְ הִיא תִּבְרִיא.."

הָעָנִי פָּתַח אֶת זֹוג עֵינָיו וְשָׂאֵל: "אָבֵל עֲכָשׁוּ אֵין תְּפּוּחִים בְּשׁוּק, אִיךְ אֶמְצָא תְּפּוּחִי?" וְהָרופָא אָמַר לוֹ מָה שֶׁאָמַר לָעָנִי הַקּוֹדֵם: "לֶךְ לְבִסְתֵּן שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְתַחֲפֹשׁ, אוֹלֵי תִּמְצָא שֵׁם תְּפּוּחִי..". הָעָנִי הַשֵּׁנִי גַּם הוּא רָץ מִיָּד לְאֶרְמוֹן..

בֵּינָתֵים, הָעָנִי הָרִאשׁוֹן הִגִּיעַ וּנְפַל עַל הָרִגְלִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְהִתְחַנֵּן: "אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ, הִבֵּת שְׁלִי חוֹלָה, וְרַק תְּפּוּחַ יָכוֹל לְרַפְּאוֹת אוֹתָהּ. אֲנִי מִתְחַנֵּן שֶׁהַמֶּלֶךְ יִתֵּן

לי רשות להכניס לבסותן של הארמון ולחפש שם תפוח.. "המלך היה איש טוב ורחמן
והסכים מיד..

איך שהעני הראשון הלך לבסותן, מי הגיע לארמון? (ילדים -) נכון, העני השני..
הוא גם נפל על רגלי המלך והתחנן: "אדני המלך, הבת שלי חולה.. אני חיב
קליפה של תפוח כדי לתת לה לאכול.. ועכשו אין תפוחים בשוק, אנא, תרשה לי
להכניס לבסותן שלך לחפש תפוח.. "המלך לא הבין מה קרה היום שכלם רוצים
תפוחים.. אבל הוא אמר לו: "בסדר, תכניס ותחפש.."

השומר עמד בפניסה לבסותן, ופתאום מגיעים שני אנשים עניים, ולכל אחד יש פתק
שמתר לו להכניס לבסותן.. הוא הכניס אותם, ושניהם רצו וחפשו את עץ
התפוחים.. פתאום, שניהם בבת אחת גלו את עץ התפוחים, הם רצו אליו ומה הם
רואים? כל העץ ריק, אבל, יש רק תפוח אחד גדול ויפה שנמצא למעלה למעלה בראש
העץ.. איך אפשר להגיע לגבה כזה? זה ממש מסכן לטפס.. שניהם עמדו והסתכלו על
העץ.. עד שעלה לאחד מהם רעיון.

הוא לקח אבן, ו-ז-ר-ק אותה לכוון התפוח. האבן פגעה בענף, הענף זז והתפוח
נ-פ-ל על הרצפה.. אתם יודעים מה קרה? (ילדים -) שני העניים קפצו בבת
אחת על התפוח וכל אחד חטף אותו לשני.. "התפוח שלי!", "לא נכון! הוא שלי.."
"אבל יש לי בת חולה.. "אז מה? גם לי יש בת חולה.. "וכך נשמעו הצעקות שלהם
עד למרחוק.. ומי שמע אותם? השומר! הוא הגיע מיד ואמר: "הי, תהיו בשקט! כן
זה לא שוק, זה הבסותן של המלך.. מה קרה?" כל אחד התחיל להסביר לו שהתפוח
שלו.. השומר אמר: "בשביל מה יש לנו מלך? כל וכוף שיש - צריכים ללכת למלך
והוא יחליט.. "המלך הכניס את הראשון ושאל: "מה אתה צריך?" והוא אמר: "אני
צריך לקלף את התפוח, לבשל אותו ולתת לבת שלי לשות את המים.. "הוא
הכניס את השני ושאל: "ומה אתה צריך?" והוא אמר: "אני צריך את הקלפה של
התפוח.. "אמר להם המלך: "אני לא מבין למה אתם מתוכחים? אחד יקח את הקלפה,
ואחד יקח את התפוח וכך שתי הבנות יהיו בריאות.. "העניים הסתכלו על עצמם
והתבישו, והמלך הסביר להם: "תמיד כשיש וכוף בין שני אנשים, צריך להרגע
ולדבר יפה אחד עם השני, כל אחד יסביר לשני מה הוא רוצה וכך אפשר להסתדר
שכלם יהיו מרוצים.."

ילדים יקרים, גם לכם יוצא להתווכח עם חברים אחרים, יש ילדים שמיד מתחילים
לצעק ולהתווכח ומגיעים מהר מאוד למריבות.. אבל ילדים חכמים, נרגעים
ומסבירים אחד לשני מה כל אחד רוצה וכך מצליחים להסתדר.

שיהיה לכם לילה טוב, וכמוכן נאמר יחד: "שמע ישראל".

שְׁלֹזִים יְלָדִים,

הספור שְׁנִסְפֵּר לָכֶם הַיּוֹם קָרָה בְּאֵמֶת לִפְנֵי עֲשָׂרוֹת שָׁנִים. שָׁמְרוּ עַל הַשְׁקֵט וְנִתְחִיל:

פַּעַם אַחַת הָיָה צָדִיק גָּדוֹל וְשִׁמּוֹ רַבִּי יַעֲקֹב. הוּא הָיָה אוֹהֵב אֶת ה' מְאֹד מְאֹד, כְּמוֹ שִׁכְתּוֹב בְּשִׁמְעַי יִשְׂרָאֵל "וְאַהֲבַתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ", גַּם אֶתֶם אוֹהֲבִים אֶת ה' (יְלָדִים –) בְּטַח! הֲרִי ה' נוֹתֵן לָנוּ הַכֹּל. וּבְגִלָּל שְׂרָבִי יַעֲקֹב אָהֵב אֶת ה' בְּכָל הַלֵּב הוּא גַם אָהֵב אֶת כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁל ה'. כִּי הַמִּצְוֹת הֵן הַמְתַּנּוּת שֶׁה' נָתַן לָנוּ. וְאַתֶּם יוֹדְעִים אִיזוֹ מִצְוָה הוּא הִכִּי אָהֵב? אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת. בְּיוֹם שַׁבָּת הוּא הָיָה מְרַגֵּשׁ מִמֶּשׁ כְּמוֹ בְּגָן עֵדֶן. הַתְּפִלוֹת הַיְּפוֹת, הַשִּׁירִים הַנְּעִימִים, וְהָאֲכָל הַטָּעִים.. בֵּן, מִמֶּשׁ גֵּן עֵדֶן.

וְהִנֵּה, פַּעַם אַחַת רַבִּי יַעֲקֹב הָיָה צָרִיךְ לָלֶכֶת לַעִיר אַחֲרֵת. אָבֵל, אֲזַי לֹא הָיוּ מִכּוֹנִיּוֹת כְּמוֹ הַיּוֹם. הַיּוֹם, אֲנַחְנוּ יְכוּלִּים לְהִגִּיעַ בְּכֶמֶה שְׁעוֹת אֲפִילוֹ מִחוּץ לְאֶרֶץ לְאֶרֶץ, אָבֵל פַּעַם זֶה הָיָה לֹקַח כְּמָה יָמִים וְאֲפִילוֹ שְׁבוּעוֹת. כִּי הָיוּ הוֹלְכִים בְּשִׁירֹת שֶׁל חֲמוּרִים. וְאִם הָיָה מְגִיעַ לֵילָה, אִיפֹה הָיוּ יֹשְׁנִים? תְּלוּי, אִם הָיוּ מְגִיעִים לְאִיזָה מְקוֹם עִם אֲנָשִׁים, הָיוּ מְבַקְשִׁים לְהִתְאַרְחַת, וְאִם הָיוּ בְּאֲמִצֵּעַ הַדֶּרֶךְ אֲזַי הָיוּ יֹשְׁנִים בְּרָחוּב... נִכּוֹן, זֶה קֶצֶת מִפְּחִיד.. וְלָכֵן, מָה הָיוּ עוֹשִׂים? הָיוּ שָׁמִים שׁוֹמְרֵי עִם נֶשֶׁק שִׁיְהִיָּה עַר כָּל הַלֵּילָה וְיִשְׁמַר עַל הָאֲנָשִׁים שִׁישְׁנִים.

וְהִנֵּה, רַבִּי יַעֲקֹב נָסַע בְּשִׁירָה כְּזוֹ שֶׁבָּלָם הָיוּ גּוֹיִים חוּץ מִמֶּנּוּ. הַדֶּרֶךְ הִיְתָה אֶרֶבָּה מְאֹד, עוֹד יוֹם וְעוֹד יוֹם וְהִנֵּה הִגִּיעַ יוֹם שְׁשִׁי. רַבִּי יַעֲקֹב נִגַּשׁ לְאַחֲרָאִי עַל הַשִּׁירָה וְאָמַר לוֹ: "אֲדֹנִי הִיקָר, עוֹד כְּמָה שְׁעוֹת נִכְנָסֶת שַׁבָּת קוֹדֶשׁ וְאֲסוּר לִי לְהִמָּשִׁיךְ לִנְסֵעַ בְּשַׁבָּת. וְלָכֵן, אֲנִי מְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ שֶׁתַּעֲצֹר כָּאֵן, וְרַק מִחֵר בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת נִמְשִׁיךְ", אָבֵל הָאֲחֲרָאִי אָמַר: "מָה פְּתָאוּם! בְּשׁוּם אִפֹּן אֲנַחְנוּ לֹא עוֹצְרִים. אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים בְּמִדְבָּר וַיֵּשׁ כָּאֵן גַּם שׁוֹדְדִים וְגַם חִיּוֹת רָעוֹת. אֲנַחְנוּ גּוֹיִים וְאִין לָנוּ מִצְוָה לְשִׁמּוֹר שַׁבָּת, מָה, אֲתָה חוֹשֵׁב שֶׁבָּלָנוּ נִחְכְּדָה לָרִי? אִם אֲתָה רוֹצֵה לְשִׁמּוֹר שַׁבָּת – תִּשָּׂאֵר כָּאֵן לְבַד!"

רַבִּי יַעֲקֹב שָׁמַע אֶת הַדְּבָרִים וְאָמַר לַעֲצֻמוֹ: אֵיךְ אֲנִי אֲחַלֵּל שַׁבָּת? נִכּוֹן שֶׁמֶתֶר לְחַלֵּל שַׁבָּת בְּשִׁישׁ פְּקוּחַ נֶפֶשׁ, אָבֵל זֶה לֹא בְּטוֹחַ שִׁיקָרָה מִשְׁהוּ. וְחוּץ מִזֶּה, הַשַּׁבָּת הִיא כָּל כֶּךָ גְּדוּלָה וְתִמְדָּה לְמִדַּתִּי אֶת הַכֹּלָל: "מִי שֶׁשׁוֹמֵר אֶת הַשַּׁבָּת – הַשַּׁבָּת שׁוֹמֶרֶת אוֹתוֹ". תִּנְסוּ יְלָדִים לְחַזֵּר עַל הַמִּשְׁפָּט הַזֶּה יַחַד אִתִּי: "כָּל מִי שֶׁשׁוֹמֵר עַל הַשַּׁבָּת – הַשַּׁבָּת שׁוֹמֶרֶת אוֹתוֹ" (לְחַזֵּר כְּמָה פְּעָמִים..). נוֹ, מָה אֶתֶם חוֹשְׁבִים שְׂרָבִי יַעֲקֹב עֲשֵׂה? נִכּוֹן, הוּא הַחֲלִיט לְהִשָּׂאֵר שֵׁם לְבַד וּלְשִׁמּוֹר אֶת הַשַּׁבָּת. הוּא לָקַח כְּמָה אֲבָנִים וְעֲשָׂה מֵהֶם כְּמוֹ כֶּסֶף וְשִׁלְחָן, הוּא הוֹצִיא אֶת הַלֶּחֶם שֶׁהָיָה לוֹ וְכִסָּה אוֹתוֹ בְּמִפָּה.

הַשִּׁמְשׁ שָׁקַעָה לָאֵט לָאֵט, וְהִנֵּה נִהְיָה חֲשֵׁךְ, חֲשֵׁךְ גָּמוּר. וְרַבִּי יַעֲקֹב נִשָּׂאֵר לוֹ לְבַד בְּאֲמִצֵּעַ הַמִּדְבָּר, אִין אֵף אֶחָד אֲתוֹ, הוּא עוֹמֵד לִיד הָאֲבָן וְשָׂר (לְשִׁיר לְיְלָדִים

במנגינה הידועה..): "שלוש עליכם מלאכי השרת מלאכי עליון..". הוא עשה קדוש על הלחם כי לא היה לו יין, וישב לאכול. ואז, הוא עצם את העיניים והתחיל לשיר שירי שבת: "כי אשמרה שבת אל ישמרני..". וכך הוא שר ושר עד ש... (לעצר לרגע)

עד שהוא שמע רעש של צעדים, באלו מישוהו מתקרב אליו. הוא פתח את עיניו והנה הוא רואה מולו זוג עינים גדולות מסתכלות עליו.. אלו לא היו עינים של אדם.. הוא הסתכל שוב ושפשף את עיניו עד שזוהה שעומד מולו לא פחות ולא יותר מאשר – אריה! אריה גדול ומפחיד! רבי יעקב קפא במקום, הוא הרים את עיניו לשמים ואמר: "רבונו של עולם, אתה שולט על כל הבריאה. וגם על כל החיות. אני נשארתי כאן כדי לשמור את השבת. אנא, שמור עלי.."

האריה, לא זו ממקומו ולא התקדם לכוון הרב. אלא, התישב במקום, ואפילו שלב ידים.. (אולי גם רגלים...) וכך הרב המשיך את סעודתו וברך ברבת המזון. תגידו ילדים, אתם הייתם הולכים לישון אם היה מולכם אריה? (ילדים – לא.. אתם, צודקים. אבל רבי יעקב בטח בה' ואמר קריאת שמע על המטה (אפילו שלא היה לו מטה).. וישב לישון.

בבקר, הוא התעורר וראה שהאריה עדין יושב מולו ואפילו גם הוא נמנם קצת.. הרב קם והתפלל, אבל את סעודת הבקר וישב ללמוד פרשת שבוע. בצצהרם, התפלל מנחה ואכל סעודה שלישית, וכשנהיה חשוף התפלל ערבית ועשה הבדלה.

והנה, כשסים את ההבדלה פתאום האריה קם ממקומו. הרב קצת נבהל אבל הוא בטח בה'. האריה התחיל לצעד לכוון הרב, הוא התקרב והתקרב עוד ועוד.. והרב עמד בלי לזוז.. עד שהאריה הגיע ממש לידו. אבל אז, האריה התכופף והוריד את הראש כמו חתול באלו הוא אומר שלום לרב ונפרד ממנו.. ומיד רץ במהירות לתוך היער ונעלם..

רבי יעקב נשם לרוחה ואמר: "תודה לך בורא עולם ששלחת לי שומר בזה נפלא – אריה אמת!! וזה ממש כמו שלמדתי שמי ששומר את השבת – השבת שומרת עליו..". ואז, יצאה בת קול מהשמים ואמרה לו: "רבי יעקב היקר, מאחר ושמרת את השבת במסירות נפש מהיום יקראו לך רבי יעקב בן שבת, כי אתה כמו הבן של השבת.."

ילדים חמודים. תראו עד כמה השבת היא יקרה. תשתדלו גם אתם לאכול את סעודות השבת, לשיר את שירי השבת, וכמוכן לא לחלל את השבת. ויהי רצון שה' ישמר אתכם תמיד גם ביום חול וגם בשבת. לילה טוב.. ולא לשכח.. (במנגינה) "יד ימין על העינים, ונקבל עול מלכות שמים: שמע ישראל..."

שְׁלוֹם יְלָדִים,

הספור שלנו קרה לפני כאלפים שנה, בשַׁעַם יִשְׂרָאֵל הָיָה מִפְּזָר בְּכָל הָאֲרָצוֹת, וְלֹא הָיָה עֵדִין בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. בְּאוֹתָהּ תְּקוּפָה הָאֶרֶץ שָׁהִיו בָּהּ רוֹב הַיְּהוּדִים הֵיִתָּה "בְּבֶל". בְּבֶל זֶה עִירָק שֶׁל הַיּוֹם. בֵּן, שֶׁם הָיָה רוֹב הַיְּהוּדִים, וְגַם כָּל הַחֲכָמִים הַגְּדוֹלִים הָיוּ שָׁם. בֵּין הַחֲכָמִים הָיָה צִדִּיק אֶחָד שֶׁשְּׁמוֹ הָיָה נְחוּם. אָבֵל כָּלָם הָיוּ קוֹרְאִים לוֹ "נְחוּם אִישׁ גַּם זֶה". אַתֶּם יוֹדְעִים לְמָדָה? כִּי הוּא הָיָה רָגִיל לוֹמַר עַל כָּל דָּבָר שֶׁקוֹרָה לוֹ, שְׁלֹשׁ מַלְיָם: "גַּם זֶה לְטוֹבָה". כִּי הוּא הָיָה יוֹדֵעַ שֶׁה' עוֹשֶׂה הַכֵּל, וְכָל מֶה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה זֶה לְטוֹבָה. וְגַם אִם הָיָה קוֹרָה לוֹ מִשְׁהוֹ שֶׁנִּרְאָה רַע, בְּכָל זֹאת תָּמִיד תָּמִיד הוּא הָיָה אוֹמֵר "גַּם זֶה לְטוֹבָה, כֵּל מֶה שֶׁה' עוֹשֶׂה הַכֵּל הַכֵּל לְטוֹבָה", וּבְגִלָּל שֶׁה' רָאָה שֶׁהֵיִתָּה לוֹ אֲמוֹנָה גְּדוֹלָה הוּא עָשָׂה לוֹ נִסִּים וְנִפְלְאוֹת.

האם גַּם אַתֶּם יְכוּלִים לוֹמַר שֶׁהַכֵּל לְטוֹבָה? בֵּן? בּוֹאוּ נְבִדֵק. תַּעֲצֻמוּ עֵינַיִם רַגַע וְתִדְמִינוּ שְׂאֵתָם מַחְזִיקִים בְּיַד אֲרִטִּיק גְּדוֹל וּמִיָּחָד שְׂאֵתָם אוֹהֲבִים, תִּמְשִׁיכוּ לְדַמְיָן שֶׁהִתְחַלְתֶּם לִלְקֹק אוֹתוֹ וְהוּא מִמֶּשׁ טְעִים לָכֶם. ו...פְּתָאוּם הוּא הַחֲלִיק לָכֶם מִהֵיד וְנָפַל עַל הָרַצְפָּה וְנִמְעַף. הָאִם אַתֶּם יְכוּלִים לַחֲיֹךְ וְלוֹמַר שֶׁזֶה לְטוֹבָה?.. אוֹ שְׂאֵתָם אוֹמְרִים: "אוֹהַ! לְמָה זֶה קָרָה? אֵיזָה חֶבֶל?.." נִכּוֹן שֶׁזֶה קֶצֶת קֶשֶׁה, אָבֵל צְרִיכִים לְהֶאֱמִין שֶׁכָּל מֶה שֶׁקוֹרָה לָנוּ הַכֵּל לְטוֹבָה. וְעַכְשָׁיו תִּשְׁמְעוּ מֶה קָרָה לְרַבִּי נְחוּם אִישׁ גַּם זֶה...

פַּעַם אַחַת, רָצוּ הַחֲכָמִים לְשַׁלַּח מִתְּנָה לְקִיסָר הֶרּוֹמָאִי, הַקִּיסָר הָיָה אוֹהֵב מְאֹד כֶּסֶף וְזָהָב וּמִרְגָּלִיּוֹת... אָבֵל זֶה הָיָה קֶצֶת מִפְּחִיד לְבֹא אֵלָיו, כִּי אִם הַקִּיסָר הָיָה בּוֹעֵס זֶה הָיָה מְסַכֵּן מְאֹד, הוּא הָיָה יְכוּל לְהִרְגוֹ בְּרַגַע אֶחָד אֶת כָּל מִי שֶׁהָיָה עוֹמֵד מִסְבִּיבוֹ. וְלִכֵּן הֵם פָּחְדוּ, וְשָׁאֲלוּ: מִי יִלֵּךְ לְקִיסָר עִם הַמִּתְנָה? וְאֵז עָלָה לָהֶם רַעִיוֹן: הֲכִי טוֹב שְׂרַבִּי נְחוּם יֵלֵךְ, לְמָדָה? דָּבָר רַאשׁוֹן – הוּא כָּל הַזְּמַן שֶׁמִּחַ וְאוֹמֵר שֶׁהַכֵּל לְטוֹבָה, וְגַם כִּי ה' כָּל הַזְּמַן עוֹשֶׂה לוֹ נִסִּים. רַבִּי נְחוּם הִסְבִּיחַ, וּמִיד אָמַר: "לֵלֶכֶת לְקִיסָר? גַּם זֶה לְטוֹבָה?..". הֵם נִתְּנוּ לוֹ אֲרָגוֹ מִלֹּא בְּאֲבָנִים טוֹבוֹת וּמִרְגָּלִיּוֹת שֶׁשוֹת הַמֶּזֶץ בְּסֶף בְּדִי שִׁיתָן אוֹתָם לְקִיסָר. רַבִּי נְחוּם לָקַח אֶת הָאֲרָגוֹ וַיֵּצֵא לְדֶרֶךְ. בְּשֶׁהִגִּיעַ הַלֵּילָה נִכְנַס לְבֵית מְלוֹן שֶׁהָיָה בְּדֶרֶךְ בְּכַדִּי לְהַחֲלִיף בָּחוֹת לְקִרְאָת הַמִּשְׁפָּה הַנְּסִיעָה, אָבֵל אַתֶּם יוֹדְעִים מֶה קָרָה? בְּאִמְצַע הַלֵּילָה, בַּחֲשֵׁךְ, בְּשֶׁכֶּלֶם הָיוּ יִשְׁנִים, וְגַם רַבִּי נְחוּם הָיָה יֹשֵׁן, קָמוּ בְּמָה אֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ גָרִים בְּמְלוֹן, לָקְחוּ בְּשֶׁקֶט בְּשֶׁקֶט אֶת הָאֲרָגוֹ שֶׁהָיָה לְיַד רַבִּי נְחוּם, רוֹקְנוֹ אוֹתוֹ מִכָּל הַזָּהָב וְהַמִּרְגָּלִיּוֹת שֶׁהָיוּ בּוֹ, וּבְכַדִּי שְׂרַבִּי נְחוּם לֹא יִרְגִּישׁ שֶׁהָאֲרָגוֹ נִהְיָה קָל, הֵם מְלֹאוּ אוֹתוֹ בַּחוֹל, סָגְרוּ אוֹתוֹ וַחֲזָרוּ לִישׁוֹן כְּאִלּוּ לֹא קָרָה כֵּלָוִם.

בַּבֶּקֶר, קָם רַבִּי נְחוּם, הִתְפַּלֵּל בְּשִׁמְחָה הָרִים אֶת הָאֲרָגוֹ וְהִלָּךְ לְקִיסָר. הוּא כְּמוֹכֵן לֹא יָדַע שֶׁבִּתּוֹף הָאֲרָגוֹ בְּמִקּוֹם הָאֲבָנִים הַטּוֹבוֹת מֶה יֵשׁ?.. (לִתֵּת לִילְדִים

לענות -): חול, נכון מאוד. ומה עכשו יכול לקרות? (ילדים -) שהקיסר יכעס מאוד.
נכון ילדים, אז בואו נשמע מה קרה שם.

רבי נחום נכנס ואמר: "שלום אדוני הקיסר, היהודים מאוד מכבדים אותך ולכן הביאו לך מתנה", הקיסר הסתכל ואמר ולעשות קול קצת עבה: "לי? מתנה? איזה ביה? בטח הביאו לי הרבה זהב ואבנים טובות. תפתח, תפתח את הארגז ונראה". רבי נחום פתח את הארגז מול עיניו של הקיסר ו...מה הוא רואה שם? חול! אוי ואבוי! הקיסר נהיה אדם כמו פלפל אדם, והעינים שלו נהיו אדמות כמו עגבניות שרי, והוא כעס ואמר: "היהודים צחקו עלי! אני אהרוג את כלם!!" רבי נחום לא ידע מה לעשות, אבל מיד אמר: "גם זו לטובה, כל מה ש' עושה הכל הכל לטובה..", ה' ראה שיש לו אמונה כל כך חזקה ולכן שלח לו את אליהו הנביא, אתם יודעים שאלהיו הנביא מתחפש כל פעם למישהו אחר, הפעם הוא התחפש לאחד החילים של הקיסר ואמר: "אדוני הקיסר, אולי החול הזה הוא לא חול רגיל, אלא הוא חול של אברהם האבא של היהודים, שבאשר אברהם היה נלחם מול האויבים שלו, הוא היה זורק עליהם חול, החול היה נהפך לחרבות וחצים וכך הוא היה מנצח את האויבים שלו..", הקיסר שמע, הוא נשם קצת עמוק ואמר: "אני מוכן לנסות, יש מדינה שאני עכשו רוצה לכבוש. אקח את העפר ואנסה אותו".

וכך היה, הקיסר יצא עם החילים שלו לקרב ואיך שהם זרקו את החול על האויבים, הוא נהפך לחצים וחרבות והם נצחו. הקיסר היה מאשר ושמה, הוא הכניס את רבי נחום לאוצרות שלו ומלא את הארגז באבנים טובות ומרגליות ואמר לו: "תגיד לכל היהודים תודה רבה על המתנה הנפלאה ששלחו לי". והקיסר שלח את רבי נחום בכבוד גדול עם חילים שילוו אותו בכרכרה מפארת, כשהגיעו לבית המלון שישיש שם רבי נחום, שאלו אנשי המלון את רבי נחום: "מה הבאת לקיסר שהוא עשה לך כבוד כל כך גדול?" ורבי נחום ענה: "הבאתי לו את החול שהחלפתם לי בבית מלון..", האנשים היו מפתעים: "מה? החול שלנו כל כך מיוחד?" ילדים, אתם יודעים מה הם עשו? הם החריבו את כל הבית מלון והביאו לקיסר את כל החול שנהיה ממנו ואמרו לו: "אדוני הקיסר, זה החול שממנו הביא לך רבי נחום..", הקיסר לקח מהחול שהם הביאו וזרק אותו ו...מה אתם חושבים שקרה? זה נהפך לחרבות?... לא! כי ה' לא עשה להם נס.. הקיסר כעס מאוד והעניש אותם עונש חמור.

ועכשו ילדים, אם אתם רוצים ש' יעשה לכם נסים ותחילו להתאמן ולומר על כל דבר שקורה לכם: "גם זו לטובה, כל מה ש' עושה הכל הכל לטובה". שיהיה לכם לילה טוב, אבל לפני שאתם נרדמים נדפדף לסוף החוברת ונגיד ביחד "שמע ישראל".

שְׁלוֹם יְלָדִים,

מָה שְׁלוֹמָכֶם? (יְלָדִים -) הַיּוֹם נִסְפָּר לָכֶם סְפוּר מְאֹד יָפָה וּמִיָּחָד עַל הַצִּדִּיק הַגָּדוֹל רַבִּי חַיִּים בֶּן עֶטֶר, שֶׁנִּקְרָא גַם "אוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ". תִּנְשְׁמוּ עִמוֹק וְ-נ-ת-ח-י-ל!

פַּעַם אַחַת רַבִּי חַיִּים בֶּן עֶטֶר הָיָה צָרִיךְ לְנִסֵּעַ מֵעִיר אַחַת לָעִיר הַשְּׁנִיָּה. יְלָדִים, אַתֶּם יוֹדְעִים, שֶׁפַּעַם לֹא הָיוּ מְכוּנִיּוֹת אוֹ רֶכְבוֹת כְּמוֹ הַיּוֹם. אֲלָא הָיוּ רוֹכְבִּים עַל חֲמוֹרִים וְהַדֶּרֶךְ הָיְתָה לּוֹקַחַת יָמִים שְׁלָמִים. כְּמוֹכֵן שְׂרַבִּי חַיִּים לֹא נִסֵּעַ לְבַד אֲלָא עִם שִׁירָה שֶׁל אֲנָשִׁים. וְהִנֵּה, כְּשֶׁהַשִּׁירָה נִעְצְרָה בְּאֶחָד הַכְּפָרִים שֶׁבַּדֶּרֶךְ לְהַפְסָקָה קִטְנָה, רָצָה רַבִּי חַיִּים לַעֲסֹק בַּתּוֹרָה בְּשִׁקָּט בְּלִי שִׁיפְרִיעוּ לוֹ. מָה עָשָׂה? הוּא רָאָה אֵיזָה יַעַר לִיד הַכְּפָר, נִכְנַס אֵלָיו כְּדִי לִלְמֹד בְּשִׁקָּט. מִרַב שֶׁהוּא הָיָה שְׂקוּעַ בַּלְמוּדוֹ הוּא לֹא שָׁם לֵב שֶׁהוּא נִכְנַס לַתּוֹךְ הַיַּעַר עִמוֹק בֵּין הָעֵצִים וְהוּא כָּבֵד לֹא מִכִּיר אֶת הַדֶּרֶךְ. רַק אַחֲרֵי שָׁעָה אֶרְבָּה, הוּא שָׁם לֵב שֶׁהוּא נִמְצָא מִמֶּשׁ בַּתּוֹךְ הַיַּעַר. הוּא נִסָּה לְמִצּוֹא אֶת הַדֶּרֶךְ חֲזָרָה אָבֵל הוּא לֹא הִצְלִיחַ.. הוּא הִלָּךְ בְּמִשְׁךְ כְּמָה שָׁעוֹת עַד שֶׁנִּהְיָה מִמֶּשׁ עֵיף. הַשֶּׁמֶשׁ הִתְחִילָה לִשְׁקַע וְהוּא יָדַע שֶׁזֶה מְאֹד מִסָּכָן לֵהִיּוֹת בַּיַּעַר בְּלִילָה, לָמָּה? כִּי בְּלִילָה כָּל הַחַיּוֹת יוֹצְאוֹת וּמִסְתַּוְּבָבוֹת בַּחוּץ. בֶּן יְלָדִים, כִּף ה' בְּרָא אֶת הָעוֹלָם, בְּנֵי הָאָדָם מִסְתַּוְּבָבִים בַּיּוֹם, וּבַעֲלֵי הַחַיִּים כְּמוֹ הַשּׁוּעָלִים, כְּלָבִים, וְעוֹד בַּעֲלֵי חַיִּים אֲחֵרִים - בְּלִילָה. וְגַם אַתֶּם צָרִיכִים לְזַכֵּר אֶת זֶה תְּמִיד, שֶׁאִם אַתֶּם מְשֻׁחָקִים בַּחוּץ, תְּמִיד תִּגִּיעוּ הַבֵּיתָה לִפְנֵי שְׁנֵהֲיָה חֹשֶׁךְ.

רַבִּי חַיִּים טַפָּס עַל עֵץ גְּבוּהָ כְּדִי לָרְאוֹת אוֹלֵי יֵשׁ אֵיזָה בֵּית קָרוֹב. וְהִנֵּה הוּא רָאָה אֵיזָה בֵּית מִמֶּשׁ בַּתּוֹךְ הַיַּעַר. אָף שֶׁהוּא עֵיף מְאֹד הוּא הִלָּךְ לְשֵׁם. הַשַּׁעַר שֶׁל הַבֵּית הָיָה פְּתוּחַ, הוּא נִכְנַס לַחֲצַר, הִתְקַרֵּב לַדֶּלֶת וְדִפֵּק: "תּוֹק! תּוֹק! תּוֹק!" אָבֵל אָף אֶחָד לֹא עָנָה לוֹ, הוּא דִּפֵּק שׁוּב וְשׁוּב אָבֵל אֵין תְּשׁוּבָה, הוּא לָחֵץ עַל הַדִּירָת וְ.. הִדְלֵת נִפְתְּחָה. הוּא נִכְנַס פְּנִימָה.. זֶה הָיָה בֵּית מִפְאָר מְאֹד, שְׁטִיחִים יְקָרִים עַל הָרִצְפָּה וּמִנְאוֹת זָהָב גְּדוֹלוֹת יָרְדוּ מִהַתְקַרָּה. בְּאִמְצַע הַבֵּית הָיָה שֶׁלֶחַן גָּדוֹל עִם כְּלִים יְפִים וּבַתּוֹךְ הַכְּלִים הָיוּ פְּרוֹת מְשֻׁבָּחִים וְטַעֲמִימִים. רַבִּי חַיִּים הִסְתַּוְּבַב בֵּין הַחֲדָרִים אָבֵל לֹא הָיָה שָׁם אָף אֶחָד. הוּא הִרְגִּישׁ מְאֹד רָעַב וּפָחַד לְהִתְעַלֵּף מִרַב רָעַב. לָכֵן, הוּא לָקַח מֵעֵט מִהַפְּרוֹת וְאָכַל. כְּשֶׁסָּיַם לֶאֱכֹל הִרְגִּישׁ שֶׁהַעֲיִנִּים שְׁלוֹ נִעְצְמוֹת לְבַד.. הוּא נִכְנַס לְאֶחָד הַחֲדָרִים, נִשְׁכַּב עַל אַחַת הַמִּטּוֹת וּבִרְגַע אֶחָד... נִרְדָּם.

יְלָדִים יְקָרִים, אַתֶּם בּוֹדָאִי מִתְפַּלְאִים לְמִי שִׁיךְ הַבֵּית הַיָּפָה הַזֶּה בְּאִמְצַע הַיַּעַר, וּבִכְנֵן, עֲכָשׁוּ נִגְלָה לָכֶם. הַבֵּית הָיָה שִׁיךְ לְקַבּוּצָה שֶׁל שׁוֹדְדִים, בְּמִשְׁךְ הַיּוֹם הֵם הָיוּ שׁוֹדְדִים אֶת כָּל הַשִּׁירוֹת שֶׁעָבְרוּ בַּיַּעַר, וּבְלִילָה הָיוּ חוֹזְרִים לְבֵית שְׁלֵהֶם כְּדִי לִנְוֹחַ וּלְאָכַל. כֵּן, רַבִּי חַיִּים נִמְצָא כְּעַת בַּתּוֹךְ הַבֵּית שְׁלֵהֶם וּבֹאוּ תִשְׁמְעוּ מָה קָרָה..

בְּאוֹתוֹ יוֹם הַשׁוֹדְדִים לֹא הִצְלִיחוּ לְשַׁדּוֹד אָף אֶחָד, הֵם הָיוּ עֲצֻבָנִים וְרַעֲבִים וְחוֹזְרִים

מאכזבים לבית שלהם. כשהגיעו, ראו שדלת הבית פתוחה.. "אה, מה זה? מי פתח את הדלת?.." הם נכנסו פנימה וראו שחסרים כמה פרות מאחד המגשים.. "מי זה יכול להיות? מי העז להכנס לבית ולאכל מהפרות שלנו?.." הם התחילו לחפש בכל הבית.. אחד מהשוודדים נכנס לאותו חדר ששם רבי חיים שכב לישון. "הנה הוא! מצאתי אותו!" אמר השוודד, רבי חיים היה ישן עמוק ולא הרגיש בכלום. השוודד הוציא את החרב שלו מהנרתיק והתקרב לרב. פתאום נשמעה צעקה: "חבה רגע!" השוודד עצר והסתפל אחורה, זה היה אחד השוודדים שאמר לו: "בוא נשב לאכול ואחר כך נעיר אותו ונעניש אותו".

כל השוודדים ישבו לאכול, כשסימו, הלך אחד מהם לרבי חיים שהיה עדין ישן, תפס אותו בידו ו"סחב" אותו בכח לחדר הגדול. רבי חיים התעורר בבהלה והבין שהוא נכנס למלכדת מסכנת. "איך העזת להכנס לבית שלנו? איך אכלת מהפרות מבלי לבקש רשות?" צעקו עליו בכעס, ואז אמרו: "בעת, נעניש אותך על כך..". רבי חיים פחד נורא, הוא הרים את עיניו לשמים ואמר: "רבונו של עולם, אנא ממך תציל אותי, רק אתה יכול לעזר לי..".

פתאום, קרה משהו מוזר. מה קרה? ראש השוודדים קם ממקומו ואמר: "חבו רגע, אני רוצה לשוחח עם האיש הזה כמה רגעים". הם יצאו החוצה, התרחקו מעט מהבית ואז ראש השוודדים אמר לו: "כבוד הרב, האם אתה מכיר אותי?" רבי חיים נבהל ואמר: "לא..". ואז השוודד אמר: "אני הייתי תלמיד שלך לפני הרבה שנים..". רבי חיים נבהל! "בודאי שאני זוכר אותך! תגיד לי, איך הגעת למצב כזה?" השוודד אמר: "כבוד הרב, הייתי תלמיד טוב. אבל הסתובבתי עם חברים לא כל כך טובים, ואפילו שההורים הזהירו אותי לעזב אותם, לא שמעתי, ובסוף.. הם קלקלו אותי עד שנהייתי ראש השוודדים..". הוא פרץ בבכי ואמר: "כבוד הרב, אני יודע שהקדוש ברוך הוא שלח אותך לכאן, כדי להציל אותי, אני מתחנן שתסביר לי איך אני יכול לחזור בתשובה!!!" רבי חיים הרגיע אותו ואמר לו: "אני אשמח להסביר לך איך לחזור בתשובה, אבל קודם, תציל אותי מהשוודדים הללו..". "אין בעיה, כבוד הרב!" הם נכנסו לבית וראש השוודדים אמר להם: "דעו לכם, שהאיש הזה הוא צדיק גדול! אם נפגע בו, ה' יעניש אותנו!" כל השוודדים באו ובקשו ממנו סליחה, הרב וראש השוודדים יצאו יחד מהבית, הוא לזה את הרב עד סוף היער, הרב למד אותו כיצד לשוב בתשובה, ואחר כך חזר רבי חיים לביתו.

ילדים חמודים, מספור זה למדנו הרבה דברים חשובים, בעקר, להתרחק מחברים לא טובים, כי הם יכולים לקלקל אתכם מאוד. שיהיה לכם לילה טוב. וכעת, נאמר יחד "שמע ישראל".

קריאת שמע שעל המיטה

יד ימין על העיניים ונקבל עול מלכות שמים

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד:

בלחש: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

וְאֶהְיֶה אֵת ה' אֱלֹהֵיהֶ בְּכָל לְבָבָהּ וּבְכָל נַפְשָׁהּ וּבְכָל
מַאֲדָּהּ:

וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּה הַיּוֹם עַל לְבָבָהּ:
וְשִׁנְתָּם לְכֹנִיָּה וְדַבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתָּהּ בְּבֵיתָהּ וּבְלִכְתָּהּ בַּדֶּרֶךְ
וּבְשֹׁכְבָהּ וּבְקוּמָהּ:

וְקִשְׁרָתָם לְאוֹת עַל יָדָהּ וְהָיוּ לְטַטְפֹּת בֵּין עֵינֶיהָ:
וּכְתַבְתָּם עַל מְזוּזֹת בֵּיתָהּ וּבְשַׁעְרֶיהָ:

הַמִּלְאָה: הַגִּזָּל אֶתִּי מִכָּל רָע יַבְרֶךְ
אֶת הַנְּעָרִים וַיִּקְרָא בָהֶם שְׁמִי וְשֵׁם
אֲבִתִּי אֲבָרְהָם וַיִּצְחָק וַיִּדְּגוּ לָרֹב
בְּקֶרֶב הָאָרֶץ

לילה טוב

תשרי חשון כסלו טבת שבט אדר
ניסן אייר סיון תמוז אב אלול

5 דקות תורה לפני השינה להורים וילדים

מוחיר חוברת
₪ 30
מוחיר למנויים
₪ 25

כל ילד רוצה לשמוע סיפור וכל אבא רוצה
לספר אותו ובמיוחד לפני השינה, אלא
שהמרחק בין הרצוי למצוי הוא גדול..

בחזקת שלפניכם הרב רונן חזיה נותן
להורים וילדים אפשרות לזכות ב:

"5 דקות של נחת"
פשוט לקרוא וליהנות...

צלצל עכשיו וחרשם למנוי שנת!!!

**להזמנות
פנה עוד היום**

לטל': 04-6821053/4 050-4141040

או למייל: 6821053@Gmail.com